

[Waldorff]

Endnu vanskeligere end for miljøstyrelsen er det selvfølgelig for befolkningen at få en reel viden om miljøproblemerne, og endnu vanskeligere er det for befolkningen at gøre noget ved dem.

Jeg skal ikke kunne sige, hvordan såkaldt ansvarlige politikere, f. eks. i socialdemokratiet, har det med sig selv, når de ind imellem har mod til at konfrontere sig selv med sådanne enkle kendsgerninger som, at man kan konstatere et væsentlig større blyindhold i hjernen hos mennesker, der bor i stuelejlighederne, end hos dem, der bor på 5. sal, at man kan konstatere, at børn er særlig udsatte for blyforurening. At man i visse skoler i industri kvartererne prøver at gøre noget ved den omfattende træthed hos børn, uden at man sætter det i forbindelse med, at der er en kraftig blyforurening i de samme industri kvarterer. At man registrerer en kræft dødelighed på Amager, som er dobbelt så stor som i resten af landet. Eller nogle andre ting: at man er på vej til at slå vandløbene ihjel, at man helst ikke skal spise tunfisk, at asfaltarbejdere sjældent når pensionsalderen, at lignende forhold gælder for kloakarbejderne, samtidig med at de forhindres i at få indflydelse på bygningen af rensningsanlæg, som de på forhånd ved og kan sige er sundhedsfarlige. Eller igen noget andet: at den kapitalistiske ekspansion har nået et omfang, så den truer selve naturgrundlaget for den fortsatte menneskelige eksistens, at der sker en nedbrydning af ozonlaget i atmosfæren, at der sker rovdrift på ressourcerne, bl. a. fordi det kapitalistisk set er profitabelt at producere varer med kort levetid, eller at man ødelægger fremtidige generationers muligheder for at udnytte de naturlige ressourcer, fordi vi i dag udrydder stammer af vilde dyr og planter.

Jeg skal ikke kunne sige, hvordan man har det som socialdemokrat, når ministeren over for disse ting hævder, at vi ikke har et tilstrækkeligt grundlag for at ændre miljøloven.

For os er det imidlertid klart, at alene det forhold, at man vil udskyde revisionen af miljøloven, er nok til, at vi må gå skarpt imod ministerens lovforslag. Det har vi ikke villet nøjes med, og det er baggrunden for, at vi har lavet et beslutningsforslag i VS. Med alle de miljøproblemer, som jeg har været inde på i det foregående her, kunne man måske forvente, at vi ville have lagt op til en

helt anderledes opstramning af miljølovgivningen, men det er jo klart, at det eneste, der kan løse problemerne, er befolkningens fuldstændige kontrol med produktionen, og det er både på papiret og i virkeligheden en umulighed i et samfund, som styres af profitinteresser.

I øvrigt er det ikke vores stil at lægge forslag frem, som blot er illusionsmageri. Derfor har vi valgt at lægge en anden og langt lavere profil. Udgangspunktet er den realistiske vurdering, at for det første er erhvervslivet helt igennem utroværdigt som vogter af vores miljø, og for det andet har vi ikke rigtig nogen illusion om, at statsmagten sådan uden videre vil tage skridt i retning af en effektiv bekæmpelse af miljødelæggelserne. Det eneste, man kan stole på vil kunne være en egentlig kontrollerende faktor i miljøbeskyttelsen og en fremadrettet kraft med henblik på at sikre blot nogenlunde acceptable levevilkår i fremtiden, er den brede befolkning og først og fremmest arbejderklassen.

Derfor er vores forslag bygget op til at skulle være et redskab for den del af befolkningen, som ville kunne indgå i en samlet kamp for at forbedre miljøet. Dertil kræves viden om, hvad der sker med miljø og mennesker. Hvordan bliver vi rent faktisk belastet? Hvilke virkninger har denne belastning, og hvilke krav må vi stille til produktionen for at få et bedre miljø og bedre sundhedsforhold? Derfor rejser vi krav om brud på tavshedspligten og hemmeligheden omkring produktionen, og vi stiller i stedet krav om, at alle på virksomhederne og omkring virksomhederne får fuld viden om miljøbelastningen. Denne viden skal også kunne bruges. Derfor må vi ophæve de begrænsninger, der ligger for mulighederne for at klage. Specielt må vi gøre op med, at den nuværende lovgivning opsplitter den fælles kamp mellem arbejdere og beboere ved at gøre det umuligt bl. a. for arbejderne at gøre indsigelse imod fremtidige virksomheder, ved at lave en klagevej, som gør, at man skal gå efter to forskellige lovgivninger.

Men et anvendeligt redskab i miljøkampen må selvfølgelig være mere end bare viden og klageret. Der skal være muligheder for, at de ting kan omsættes i indgreb over for produktionen. Derfor også kravet om en stramning af den helt uacceptable godkendelsesordning,